

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Ing. arch. M. P.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkou Mužíkovou, advokátkou v Berouně, Husovo nám. 44, proti žalované **České komoře architektů**, se sídlem Praha 1, Josefská 34/6, zastoupené Mgr. Danielou Rybkovou, advokátkou v Praze 3, Želivského 2385/11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2019, č. j. 11 Ad 6/2019 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím představenstva České komory architektů (dále jen „žalovaná“) ze dne 12. 2. 2019, sp. zn. Dr 2016-18, byl postupem dle § 58 odst. 4 Disciplinárního a smířčího řádu České komory architektů potvrzen rozsudek Stavovského soudu České komory architektů ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. Dr 2016-18, kterým byl žalobce shledán vinným z disciplinárního provinění podle § 20 zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 360/1992 Sb.“), v podobě porušení ustanovení § 26 odst. 1 Profesního a etického řádu České komory architektů, a dále porušení ustanovení § 12 odst. 3 a § 13 odst. 5 zákona č. 360/1992 Sb. Žalobce se měl disciplinárního provinění dopustit tím, že obsah dokumentace požárně

bezpečnostního řešení, zpracovaného Ing. Š. (dále též „původní zhotovitelka“) bez jejího vědomí pozměnil, načež podal takto pozměněnou dokumentaci spolu se žádostí o vydání závazného stanoviska Hasičskému záchrannému sboru hlavního města Prahy (dále také „příslušný orgán“). Za spáchání disciplinárního provinění byla žalobci uložena pokuta ve výši 40 000 Kč a povinnost nahradit žalovanému část nákladů disciplinárního řízení ve výši 10 000 Kč.

[2] V žalobě podané k Městskému soudu v Praze žalobce nezpochybnil, že upravil obsah požárně bezpečnostního řešení vypracovaného Ing. Š., tento jeho postup však byl vynucen tím, že původní zhotovitelka toto řešení nezhotovila řádně a se žalobcem nekomunikovala. Pokud žalobce předložil jím upravené požárně bezpečnostní řešení, původně vypracované Ing. Š., příslušnému orgánu k žádosti o vydání stanoviska v neověřené kopii a nikoliv v originálu, nemohl naplnit skutkovou podstatu trestného činu pozměňování veřejné listiny, ani skutkovou podstatu (správního deliktu – pozn. NSS) porušení povinností autorizované osoby. To platí obzvláště s přihlédnutím k tomu, že Ing. Š. o pozměnění jí vyhotovených listin neprodleně informoval a současně ji požádal, aby upravené požárně bezpečnostní řešení dodatečně autorizovala. Dále namítal, že mu nelze klást k tíži chování Ing. Š., která požárně bezpečnostní řešení nezpracovala řádně a včas, odmítla předložit jeho originál a se žalobcem přestala komunikovat. Uzavřel, že rozhodnutí žalované stojí na neúplném a nesprávném posouzení věci.

[3] Městský soud v Praze žalobu shora uvedeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění uvedl, že z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že žalobce v rámci žádosti o vydání závazného stanoviska příslušnému orgánu odevzdal požárně bezpečnostní řešení původně zpracované jiným autorizovaným projektantem (Ing. Š.), jehož obsah bez vědomí tohoto projektanta pozměnil a fakticky jej vydával nadále za dílo tohoto projektanta, opatřené jeho razítkem; žalobce tedy příslušnému orgánu předložil dokument, který (v této podobě) původní zhotovitelka nezpracovala. To ostatně sám žalobce opakovaně potvrdil v disciplinárním řízení i v žalobě. Popsané jednání žalobce pak žalovaná důvodně vyhodnotila jako závažné porušení autorského práva a práva duševního vlastnictví. Dle názoru městského soudu nemůže na závěru o porušení těchto práv ničeho změnit ani následná žádost žalobce, adresovaná Ing. Š., o dodatečnou autorizaci upravené dokumentace, ani to, že Ing. Š. odmítla předložit příslušnému stavebnímu úřadu požárně bezpečnostní řešení v žalobcem neupravené verzi; to platí i pro tvrzení žalobce, že jmenovaná nedostála svému smluvnímu závazku vůči němu, spočívajícím ve zhotovení bezvadného požárně bezpečnostního řešení. Městský soud zdůraznil, že žalovaná se v průběhu disciplinárního řízení zabývala pouze popsáním jednáním žalobce, a nikoliv otázkou správnosti postupu či profesionality jednání Ing. Š. Závěry žalovaného byly dostatečně podloženy (nespornými) skutkovými zjištěními a současně nebyly v rozporu se zásadami logického myšlení; žalovaná se též řádně vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobce.

[4] Žalobce napadl rozsudek Městského soudu v Praze kasační stížností z důvodů, které podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Především namítá, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť soud označil závěry žalované za správné, aniž by se vypořádal s žalobními námitkami, zejména s námitkou, že sankcionované jednání žalobce není vůbec protiprávní. K tomu uvedl, že jím upravené

pokračování

požárně bezpečnostní řešení, původně zhotovené Ing. Š., předložil příslušnému orgánu toliko ve formě neověřené kopie. Originál vyhotovený Ing. Š. tedy zůstal nezměněn, přičemž žalobce svoji „*upravenou verzi*“ za originál nevydával. Dle žalobce má tedy jím doplněná kopie povahu toliko „*změny (úpravy) obsahu kopie předložené listiny bez příslušného ověření*“. Nadto žalobce očekával, že Ing. Š. sama opraví jí zpracované řešení a chybějící údaje doplní. Předložil-li příslušnému orgánu toliko neověřenou kopii požárně bezpečnostního řešení zpracovaného Ing. Š., nelze uzavřít, že by bez vědomí Ing. Š. změnil obsah jí zpracovaného díla, které by nadále za její dílo vydával. To je patrné i z jeho následného jednání. Žalobce uzavřel, že jednání, za které byl sankcionován, nelze považovat za porušení ustanovení § 12 odst. 2 a § 13 odst. 3 a 5 zákona č. 360/1992 Sb., ani za porušení ustanovení § 26 odst. 1 Profesního a etického řádu České komory architektů. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[5] V doplnění kasační stížnosti žalobce shrnul průběh své spolupráce s Ing. Š. poté, co jí zadal ke zpracování předmětné požárně bezpečnostní řešení. Vylíčil, jak jej komunikace s původní zhotovitelkou vedla k předložení jím upravené neověřené kopie požárně bezpečnostního opatření příslušnému orgánu. Dodal, že jím provedené úpravy byly nepodstatné a nijak nezměnily odborný obsah zpracovaného dokumentu. Spolu s požárně bezpečnostním řešením předložil příslušnému orgánu také jím zpracovanou a autorizovanou přílohu, čímž nemohlo dojít k zásahu do autorizace Ing. Š. jako zpracovatelky požárně bezpečnostního řešení.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že tvrzení o předložení pouhé neověřené kopie dokumentace zpracované Ing. Š. není ničím podložené. Nadto žalobce tento argument poprvé vznesl až ve správní žalobě, a proto by k němu nemělo být soudy vůbec přihlíženo. I kdyby se však jednalo o pouhou neověřenou kopii dokumentace, na podstatě věci by to nic nezměnilo. Žalovaná dále zdůraznila, že argumentace žalobce obsažená v doplnění kasační stížnosti je zcela irelevantní. Porušení smluvních závazků Ing. Š. neopravňovalo žalobce k pozměnění jí zpracované dokumentace. Též tvrzení žalobce, že jím provedené úpravy dokumentace byly nepodstatné, je účelové a nepravdivé, a rovněž se poprvé objevilo až v kasační stížnosti.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Jelikož žalobce napadá rozsudek městského soudu zejména pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou, protože v případě její důvodnosti by bylo vypořádání dalších kasačních námitek v zásadě vyloučené.

[9] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů

považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z www.nalus.usoud.cz, rozhodnutí tohoto soudu jsou zveřejněna na www.nssoud.cz). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl (viz shrnutí jeho závěrů uvedené v bodě [3] výše). Skutečnost, že žalobce se závěry městského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že byl městský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou žalobcem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. Afs 70/2008-130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek městského soudu plně obстоjí a námitka jeho nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.

[10] Pokud jde o druhou kasační námitku, rozporující právní posouzení věci (otázku protiprávnosti posuzovaného jednání), zde je nutné nejprve upozornit, že stěžovatel převážně jen opakuje svou žalobní argumentaci, se kterou se již přezkoumatelným způsobem vypořádal městský soud. Nejvyšší správní soud se proto omezí pouze na stručné vypořádání této námitky, neboť ve zbytku lze odkázat na závěry vyslovené již městským soudem.

[11] Předně je vhodné opakovaně zdůraznit, že předmětem předcházejícího správního (disciplinárního) řízení bylo výlučně jednání žalobce, spočívající v tom, že žalobce bez vědomí (a tedy i souhlasu) Ing. Š. změnil jí zhotovené požárně bezpečnostní opatření, a následně tuto pozměněnou verzi, opatřenou (byť zkopírovaným) autorizačním razítkem původní zhotovitelky, předložil bez souhlasu a vědomí původní zhotovitelky hasičskému záchrannému sboru. Právě za toto jednání byla žalobci uložena pokuta; uvedené jednání žalobce bylo během disciplinárního řízení prokázáno a žalobce ani v rámci kasační stížnosti tato zjištění nerozporuje. Argumentuje-li stěžovatel tím, že předmětné jednání vyplynulo ze situace, kterou neplněním svých povinností vyvolala původní zhotovitelka, lze plně aprobovat názor městského soudu, že pro posouzení delikt ní odpovědnosti stěžovatele jde o skutečnosti irelevantní (viz odst. [27] odůvodnění napadeného rozsudku). Stěžovatel měl vzniklou situaci řešit v rámci svého smluvního závazku s Ing. Špačkovou, nikoliv zásahem do jí zpracované dokumentace, k čemuž nebyl oprávněn.

[12] Dále lze uvést, že pro závěr o porušení ustanovení § 12 odst. 3 zákona č. 360/1992 Sb. dle kterého *při výkonu své činnosti je autorizovaná osoba povinná dbát platných obecně závazných právních předpisů, jakož i předpisů vydaných příslušnou Komorou*, v návaznosti na porušení čl. 26 odst. 1 Profesního a etického řádu České komory architektů (*architekt respektuje a chrání práva k duševnímu vlastnictví, zejména autorská*

pokračování

práva ostatních architektů, jakož i všech dalších osob. Architekt se zároveň vůči těmto osobám vyvaruje zneužívání svých autorských práv) není podstatné, že žalobce předložil příslušnému orgánu pouze upravenou kopii požárně bezpečnostního opatření původně zhotoveného Ing. Š., a nikoliv jeho (upravený) originál. V průběhu disciplinárního řízení bylo prokázáno, že žalobcem předložená upravená kopie stále obsahovala autorizační razítko Ing. Š. Upravená kopie tedy byla zjevně způsobilá budit zdání, že se jedná o dokument zhotovený Ing. Š. Podstatou vytýkaného jednání je právě již samotné provedení úprav (tedy neoprávněný zásah do autorského díla původní zhotovitelky) bez jejího vědomí. Stěžovatel přitom zcela přehlíží fakt, že Ing. Š. by nesla odpovědnost za požárně bezpečnostní řešení navrhované stavby, ačkoliv jej v podobě předložené příslušnému orgánu nevyhotovila. Popsané jednání žalobce tedy lze hodnotit jako rozporné s jeho povinností respektovat a chránit práva k duševnímu vlastnictví ostatních architektů, vyplývající z kontextu shora citovaných ustanovení.

[13] Stěžovateli konečně nebylo nikterak kladeno za vinu, že by svým postupem vydával upravený dokument (jeho fotokopii) za veřejnou listinu. Touto otázkou se žalovaná při svém rozhodování nezabývala, tedy nezahrnula tento možný aspekt do skutku, za který byl stěžovatel postižen, jakkoli k takovému závěru může svádět nepřiléhavý odkaz prvoinstančního rozhodnutí na § 13 odst. 5 zákona č. 360/1992 Sb. Toto ustanovení neukládá autorizované osobě žádnou povinnost (pouze deklaruje, že *dokumenty označené autorizovanou osobou podle odstavce 3 jsou pro úřední účely veřejnými listinami*), a je proto pojmově vyloučeno, aby mohlo být samo o sobě jakýmkoli jednáním porušeno a mohlo tak dojít k naplnění hypotézy ustanovení § 12 odst. 3 zákona č. 360/1992 Sb. Tento deficit disciplinárního rozhodnutí nicméně stěžovatel v žalobě (ani v kasační stížnosti) nenamítal a kasační soud, stejně jako před ním městský soud, se jeho důsledky nezabýval, neboť rozsah přezkumu napadeného správního (tj. i disciplinárního) rozhodnutí určuje žalobce [viz § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.].

[14] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované v řízení o kasační stížnosti náklady řízení (odměna její zástupkyně za zastupování v řízení před kasačním soudem) přiznány nebyly, neboť jako orgán zájmové samosprávy (tedy *sui generis* správní orgán vykonávající veřejnou moc) musí být schopna hájit své rozhodnutí v soudním řízení i bez pomoci externího právního zástupce. Náklady na její právní zastoupení v řízení o kasační stížnosti tedy nelze považovat za náklady účelně vynaložené ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2022

Mgr. Radovan Havelec

předseda senátu